

လမ်းပျောက်နိုင်သောငါးမြေ့ထိုး

မူးရေသည် ထိုအရပ်ဒေသ လယ်သမားများ၏ အသက်သွေးကြောသဖွယ် ဖြစ်သည်။ မိုးမရွာသည့်တိုင်အောင် မူးရေပူနီလျှင် လှတောသားများနှင့် မူးသောက်လယ်သမားများ မပူကြပေ။ သို့ရာတွင် မူးမှာလည်း မိုးည့်သောကြောင့် မပူနီချင်။ မကောင်းချင်လှပေ။ ထိုကြောင့် ညည်းကြသည်။

“ရေမမှန်တာလဲ မပြောနဲ့လေ၊ မူးတွေကောနေပုံကိုလဲ ကြည့်ပါဦး၊ လင်ဗန်းကို မှောက်ထားတာကမှ တော်ဦးမယ်”

“ကောမှာပေါ့၊ မြောင်းလုပ်သားတွေက ဂရုမစိုက်ကြတာပဲ၊ ရေလွတ်ပေါက်တွေများ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် ကျဉ်းကျဉ်းလာလိုက်တာ ငါးမြေ့ထိုးတောင် လမ်းမလျှောက်သာတော့ဘူး”

ဤသို့ဖြင့် တစ်ယောက်က စလိုက်ရာ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဖြင့် မဆုံးနိုင်သော စကားရည်လှပွဲကြီး ဖြစ်လာသည်။

တီကောင်တောင်မရှောင်ဝံ့ပါ။

မူးကောပုံကို အထက်ပါတိုင်း တစ်ယောက်စ၊ လိုက်သောအခါ လှတောသား၏ ဦးနှောက်သည် တောက်ပကွန့်မြူးလာကာ နောက်တစ်ယောက်က အောက်ပါအတိုင်း ဆင့်လိုက်ပြန်ပါသည်။

“အလိုလေ၊ မငဲ့ရေဝင်ပေါက်ကျဉ်းတာ မပြောနဲ့၊ မူးကိုက ကောနေတာပဲကွ၊ ငါ့လယ်နားက မူးကောလိုက်ပုံများ တီကောင်နှစ် ကောင်တောင် ရွှောင်ဖို့ မလွတ်တော့ဘူးကွယ်”

“အမယ်၊ မင်းတို့ကသာ ရဟန်းခံပေးနိုင်ရင်ငါက သျှောင်တစ်လုံး အဆုံးခံပြီး ဘုန်းကြီးဝတ်နိုင်ပါ့ဘယ်ကွာ”